

Προς κοινό εορτασμό Πάσχα Ορθοδόξων και αιρετικών Παπικών;

Δημοσιεύτηκε στις Τετάρτη, 04 Ιουνίου 2014 22:33 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 81 Tweet 8 Email 1 Share 131

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Εν Πειραιεί 2-6-2014

ΠΡΟΣ ΚΟΙΝΟ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΠΑΣΧΑ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ; Μεάφορμη συζήτηση μεταξύ «Πάπα» και Πατριάρχη κατά τή συνάντησή τους στά Ίεροσόλυμα

Γράφει ο πρωτοπρεσβ. π. Άγγελος Άγγελικόπουλος,

έφημ. Ί. Ν. Αγίας Παρασκευής Ν. Καλλιπόλεως Πειραιώς

Αΐσθηση προκάλεσε ή δήλωση του «πάπα» Φραγκίσκου σχετικά μέ τό Πάσχα στους δημοσιογράφους, πού τόν ρώτησαν στό άεροπλάνο κατά τήν έπιστροφή του στή Ρώμη από τούς Άγίους Τόπους γιά τήν σχέση του μέ τούς Όρθοδόξους.

«*Συζητήσαμε ώστε νά γίνει κάτι καί γιά τό θέμα του Ό Πάσχα. Είναι άστείο νά ρωτᾶς πές μου ό Χριστός σου πότε άνασταίνεται; Ό δικός μου τήν έπόμενη έβδομάδα. Ό δικός μου αντίθετως άναστήθηκε τήν προηγούμενη έβδομάδα. Μέ τόν Βαρθολομαΐο συζητᾶμε σάν άδελφια, έχουμε μιά σχέση αγάπης, λείπει ό ένας στόν άλλο τίς δυσκολίες, πού αντιμετωπίζει σέ θέματα διοίκησης»[1].*

Άσπάρουμε, όμως, τά πράγματα από τήν αρχή.

Ό κοινός άξονας Παπισμού - ΠΣΕ - Οικουμενικού Πατριαρχείου

Τόν κοινό εορτασμό προωθεΐτό Βατικανόν άπό τό 1960. Τόν στόχο του αυτόν έπισημοποίησε κατά τήν Β΄ Βατικανή ψευδοσύνοδο καί τόν αποδέχθηκε Οικουμενικός Πατριάρχης κυρός Αθηνάγορας, ό όποιος έγινε ένθερμος ύποστηρικτής τής ιδέας αυτής. Για πολλά έτη ύπήρχε άκρα του «τάφου σιωπής», διότι όλοι φοβούνταν τίς αντιδράσεις κυρίως, τών Όρθοδόξων. Όλα αυτά τά έτη, όμως, συζητούσαν μυστικώς οί κεφαλές του Παπισμού καί τών Όρθοδόξων μέ σκοπό τόν κοινό εορτασμό του Πάσχα. Όπως άποκαλύπτεται στή συνέχεια έχει συγκροτηθεί γιά τό θέμα κοινός άξονας μεταξύ Παπισμού, Παγκοσμίου Συμβουλίου «Έκκλησιών» (μύλλον Αΐρέσεων-ΠΣΕ) καί Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου. Ό άξονας αυτός προέβλεπε, μετά τό 2001, νά εορτάζεται άπό κοινού τό Πάσχα μεταξύ Όρθοδόξων καί άλλων πλανεμένων Χριστιανών. Τόν στόχο τόν έθεσε τό Βατικανόν καί τόν προώθησε δυναμικώς τό Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Ό Πατριαρχική Έγκύκλιος του 1995

Τότε τελευταίον έτην ύπ΄ άριθ. 150 πρωτ. 420/26.5.1995 Έγκύκλιόν του[2], ή όποία άναφερόταν «εις τόν καθορισμόν κοινής ήμερομηνίας εορτασμού ύφ΄ άπάντων τών χριστιανών τής Μεγάλης Έορτής του Αγίου Πάσχα», έθεσε επί τάπητος μία σειράν προβλημάτων Ιστορικού, κανονικού καί δογματικού χαρακτήρος. «Ό άνακίνησις του Όλου ζητήματος έδωσε τήν ευκαιρία νά κατανοηθή πλήρως ότι ό άπό κοινού παγγριστιανικός εορτασμός του Αγίου Πάσχα δέν άπετέλεσε ποτέ έσωτερικό ποιμαντικό πρόβλημα τής Αγιατάτης Όρθοδόξου Έκκλησίας, αλλά προέκυψε σαφώς άπό τήν Οικουμενική Κίνησι έντεϋθεν του 1920· αυτή βλέπει, ότι - μέσω σταθερών πρακτικών βημάτων - έπιτυγχάνεται ή έξωτερική (όμοσπονδιακή) ένότης τών διίσταμένων Χριστιανών καί τοιουτοτρόπως προκαλείται στόν κόσμο ή ψευδαίσθησις μιᾶς κοινής χριστιανικής μαρτυρίας, παρᾶ τίς ύφιστάμενες άκόμη άγεφύρωτες δογματικές διαφορές»[3].

Δύο Ξτη μετά την ανωτέρω Έγκύκλιο, Ένα Δελτίο Τύπου του λεγομένου “Παγκοσμίου Συμβουλίου των Έκκλησιών” (“Π.Σ.Ε.”) (24.3.1997), με τίτλο “*Η ήμερομηνία του Πάσχα :ή επίσημη προσφέρει λύσι σε ένα αρχαίο θρησκευτικό πρόβλημα*”, υπογραμμίζει την ήγερτική συμβολή του Οίκουμνενικού αυτού Έργου, αλλά και ευρύτερα των Οίκουμνενιστικών Έργων, στην προώθηση του ζήτηματος.

Η όργανωση μις παγγριστιανικής συσκέψεως, όπως αναφέρει το Δελτίο Τύπου, στο Χαλέπιο τής Συρίας (5–10.3.1997) από το “Π.Σ.Ε.” και το “Συμβούλιο Έκκλησιών Μέσης Ανατολής” (“Σ.Ε.Μ.Α.”) με άντικείμενο τον κοινό έορτασμό του Πάσχα από το 2001 και έξής, μις διίδει την ευκαιρία να προβούμε σε μία σύντομη ίστορική αναφορά σε μερικές πτυχές του ζήτηματος.

1. Είνα γνωστό ότι με τον πλέον επίσημο τρόπο το θέμα του κοινού έορτασμού του Πάσχα από όλους τους Χριστιανούς τέθηκε με πρωτοβουλία του “Π.Σ.Ε.” και τής Γραμματείας επί τής Ένοτητας των Χριστιανών του Βατικανού, κατά το έτος 1975 στην Έ Γενική Συνέλευσι του “Π.Σ.Ε.” στην **Ναϊρόμπι τής Κένυας**(23.11-10.12.1975)[4].

2. Τόν Άπριλιο του 1994, έκπρόσωποι τής “Συνλεύσεως Ευρωπαϊκών Έκκλησιών” (“Σ.Ε.Ε.”/ “Κ.Ε.Κ.”) (συμμετείχαν όρθόδοξοι και προτεστάντες τής Ευρώπης) και του “Συμβουλίου Καθολικών Έπισκοπικών Συνόδων Ευρώπης” (“Σ.Κ.Ε.Σ.Ε.”/ “C.C.E.E.”) συνήλθαν στο **Λεανυφάλου τής Ουγγαρίας**, για την προετοιμασία και όργανωση τής “Β” Οίκουμνενικής Συνάντησεως Έκκλησιών Ευρώπης” στο Γκράτς τής Αύστρίας τον Ιούνιο του 1997. Η προπαρασκευαστική Μικτή Έπιτροπή άσχολήθηκε έκτος των άλλων και με το ζήτημα του κοινού έορτασμού του Πάσχα μετά το έτος 2001 και έθεσε τουτο ως θέμα συζητήσεως στην “Οίκουμνενική Συνάντησι” του Γκράτς[5].

3. Μετά από πέντε μήνες (14.9.1994), πραγματοποιήθηκε στο **Φανάρι** “Β” Σύναξις τής έν ένεργεία Έραρχίας του Οίκουμνενικού Θρόνου”. **ΌΆρχιεπίσκοπος Αύστραλίας κ. Στυλιανός** κατέκλεισε την Είσηγησι του “Λειτουργικά προβλήματα έν τή Διασπορά”, με την έξής χαρακτηριστική άποστροφή : “*Κατακλείοντες, θα έπρεπε ίσως έκ του ύλλου κύκλου των έν τή Διασπορά λειτουργικών προβλημάτων, να ύπενθυμίσωμε έντα ύθα ίδιαίτερως τόννεως μετά η ύξημένον ένδιαφέροντος έπανατιθέμενον αίτημα των άποδήμων διά κοινόν έορτασμόν του Πάσχα μετά των λοιπών Χριστιανών, όπως διά τουτο και άποβαίνει ίδιαίτερας ποιμαντικής ανάγκης ζήτημα. Τοκαί άρχην δικαιοτάτων και ίερόν τουτο αίτημα, άπασχολείζωρηώς τόπληθος και των Έορθόδοξων έν τή Διασπορά άπιστων, ως έκ του ύλλου ότι, ζώντες ούτοι ως μειονότης έν μέσω πολυανθρώπων και συμαγών κοινωνιών έτεροδόξων χριστιανών, άποκοινού έορταζόντων το Πάσχα, όχι μόνον αισθάνονται περιθωριοποιούμενοι ή και πλήρως άποκεκομμένοι, αλλά και ύφίστανται δυννηράς πολλάκις πρακτικές συνεπειάς εις τάς έπαγγελματικές, κοινωνικές και άλλας σχέσεις των έν γενει. Καί πρέπει να λεχθί έντα ύθα άπεριφράστως ότι είνα αυτόχρομα τραγελαφικόν το γεγονός ότι, την μέν Κυριακή ήμεραν τής έβδομάδος - ήτις είνα τό έπαναλαμβανόμενον άντήγαρον τής μοναδικής ήμέρας τής Αναστάσεως - δεχόμεθα να έορτάζωμεν άποκοινο ύμετά πάντων των έτεροδόξων, των άλλοθρήσκων, ακόμη δεκαίων άθέων, αυτήν δε ταύτην την ήμεραν τής Αναστάσεως, ήτις άποτελεεί καί τό “πρωτότοπον”, ούτως ελεπίν, να άρνούμεθα να έορτάσωμεν άπο κοινού” [6].*

4. Τόν ίδιο μήνα (14-19.9.1994), συνήλθε στο **Βουκουρέστι τής Ρουμανίας** ή Έκτελεστική Έπιτροπή του “Π.Σ.Ε.”, ή όποια άποφάσισε, μεταξύ άλλων, όπως το Τμήμα “Πίστις και Τάξις” και ή Γραμματεία επί τής Λατρείας και τής Πνευματικότητος “μελετήσουν έκ νέου το θέμα του κοινού έορτασμού του Πάσχα”, μάλιστα δε ό Γενικός Γραμματεύς του “Π.Σ.Ε.” **Άρ Κ. Ρέιζερ** πρότεινε ότι πρέπει να σχεδιασθί μία σειρά “ευκαιριών για κοινή μαρτυρία και έορτασμό, έκκινώντας άπο την Έβδομάδα Προσευχής τον Ιανουάριο του 2000 και διά τής Πεντηκοστής και των Χριστουγέννων να φθάσωμε στον κοινό έορτασμό του Πάσχα το έτος 2001” [7].

5. Μετά από δύο μήνες (15-20.11.1994) συνήλθε στην **Λεμεσό τής Κύπρου** ΣΤ Γενική Συνέλευσις του “Συμβουλίου Έκκλησιών Μέσης Ανατολής” (“Σ.Ε.Μ.Α.”) και στα πλαίσια των δραστηριοτήτων του Τμήματος “Πίστις και Ένοτης” συζητήθηκε το θέμα του κοινού έορτασμού του Πάσχα, τελικώς δε έγκρίθηκε σχετικό μήνυμα του αίρεσιάρχου **Πάπα Ιωάννου Παύλου Β΄**. Έκ μέρους του Βατικανού, ό **Καρδινάλιος Έδουάρδος Κάσιντιν**, Πρόεδρος του Ποντιφικίου Συμβουλίου για την προώθηση τής χριστιανικής ένότητας, “πρότεινε συνάντησι των Προκαθημένων των Έκκλησιών κατά το έτος 2000 με σκοπό τη λήψη άποφάσεως για κοινή ήμερομηνία έορτασμού του Πάσχα και για έργασία για τή χριστιανική ένότητα”. Έπίσης, ό Γενικός Γραμματεύς του “Π.Σ.Ε.” **Άρ Κ. Ρέιζερ** ώμίλησε σχετικώς και “έξέφρασε την ευχή το έτος 2001” “να γίνει αίτια έξευρέσεως κοινής ήμερομηνίας έορτασμού τής Αναστάσεως του Κυρίου” [8].

Είνα προφανές ότι ή σχετική Έγκύκλιος του Φαναρίου (150/420/26.5.1995) δέν έπεσε ώς κερανός έν αίθρια, ούτε έφερε στο φώς ένα ένδο-ορθόδοξο ζήτημα, αλλά άποτελεεί “όδηγια” των διπλωματών Οίκουμνενιστών τής Γενείας, του Βατικανού και του Φαναρίου, οι όποιοι σύρουν την Έορθοδοξία σε νέα σχίσματα και τραγωδίες.

Άκολουθήσαν τά παρακάτω :

6. Κατά την τελέση τής πανευσήμου άκολουθίας του Έσπερινού τής Άγάπης του Πάσχα 2011 στο Οίκουμνενικό Πατριαρχείο, ό Παναγιώτατος **Οίκουμνενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος** και ή περί αυτόν Ίερά Σύνοδος, άποδέχθηκαν όλως άντικανονικώς την συμμετοχή με πλήρη επίσημη λειτουργική άμφίεση κατεγνωσμένων αίρετικών, δηλονότι ένός Παπικού «Ιερέως» και ένός Άρμενίου «διακόνου» [9].

7. Είνα γνωστή ή συμφωνία του **Σεβ. Μητροπολίτου Γερμανίας κ. Αύγουστίνου** με τον Παπικό «Έπίσκοπο» τής Γερμανίας για την έναρξη συζητήσεως με σκοπό τον κοινό έορτασμό του Πάσχα των Έορθόδοξων με τους Παπικούς. Η Μικτή Έπιτροπή τής Διάσκεψης **Έορθόδοξων και Παπικών Έπισκόπων** στη Γερμανία, στις 13-3-2012 ανακοίνωσε την όλοκλήρωση τής συνάντησής τους στο Johann Adam Mohler **Οίκουμνενικό Ίνστιτούτο στο Paderborn**. Σε κοινή ανακοίνωση, που έκδόθηκε στο τέλος τής Διάσκεψης, καλούν για ένα κοινό έορτασμό του Πάσχα σαν μι άξνδειξη τής ένότητας των Χριστιανών σε όλο τον κόσμο. Έπι κεφαλής των δύο άντιπροσωπειών ύπήρξαν ό Έορθόδοξος **Σεβ. Μητροπολίτης Γερμανίας κ. Αύγουστίνος** και ό Παπικός «Έπίσκοπος» **Γκέρχαρντ Λούντβιχ Μίλερ** [10].

8. Στις 4-11-2012 τά παπικά Μ.Μ.Ε., άνέφεραν : “Ός χειρονομία ύπέρ τής ένότητας και του οίκουμνενισμού, οι Παπικοί τής Ίερουσαλήμ από το 2013 θα έορτάζουν το Πάσχα στους Άγίους Τόπους με τους Έορθόδοξους” [11].

9. Σχετικώς με το Πάσχα στη **Σύρο**, διαβάζουμε στην έφημερίδα το “ΒΗΜΑ” τής 25^{ης} Άπριλίου 2013 : “*Δέν ύπάρχει σχίσμα στο συριακό Πάσχα. Μπορεί τό έφετινό Πάσχα των καθολικών να έορτάστηκε με κάθε λαμπρότητα στις 31 Μαρτίου, στο νησί τής Σύρου όμως οι καθολικοί θα γιορτάσουν ζανά την Άνάσταση του Ίησου μαζί με τους όρθόδοξους. Η Έρμούπολη είνα άπο τά λίγα σημεία στον κόσμο όπου όρθόδοξοι και καθολικοί γιορτάζουν με κατόννη το Πάσχα, παραμερίζοντας τίς όποιες σχηματικές διαφορές των δύο έκκλησιών*” [12].

10. Κατά την τελέση τής πανευσήμου άκολουθίας του Έσπερινού τής Άγάπης του Πάσχα 2014 στο Οίκουμνενικό Πατριαρχείο, ό Παναγιώτατος **Οίκουμνενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος** και οι περί αυτόν, άποδέχθηκαν όλως άντικανονικώς την συμμετοχή με πλήρη επίσημη λειτουργική άμφίεση κατεγνωσμένων αίρετικών, δηλονότι ένός Παπικού «Ιερέως» και ένός Προτεστάντου πάστορος, οι όποιοι διάβασαν τό Εύαγγέλιο καθένος στη γλώσσα τους και έπειτα εισηλθαν εις τό Άγιον Βήμα, διά τής Ωραίας και Βασιλικής Πύλης, συνοδεία κληρικού του Πατριαρχείου [13].

Άπο τά ανωτέρω προκύπτει ότι :

1^ο) οί πρωτοβουλίες του Βατικανού, όπως είνα οι ήμερες οίκουμνενιστικής προσευχής ύπέρ διαφόρων ζητημάτων, άποβλέπουν μακροπροθέσμως στην άμβλυνση του Έορθόδοξου φρονήματος, με την συμμετοχή Άρχιερέων και Θεολόγων στις οίκουμνενιστικές αυτές προσευχές, με τελικό σκοπό την ύλοποίηση των στόχων τής Β΄ Βατικανής ψευδοσυνόδου. Και ένας έξ αυτών των στόχων είνα ό κοινός έορτασμός του Πάσχα.

2^ο) Το Οίκουμνενικό Πατριαρχείο φέρεται να ύλοποιεί τίς άποφάσεις τής Β΄ Βατικανής ψευδοσυνόδου, αλλά και του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών ή μάλλον Αίρέσεων. Σήμερα, διαπιστώνοντας την παρακμή του Έλληνισμού και την μη ένασχόλησή του με έκκλησιαστικά και πνευματικά θέματα, έξ αίτίας τής μεγάλης οικονομικής κρίσεως και των προβλημάτων, που προέρχονται άπ΄ αυτήν, πιστεύει ότι είνα ή

Περαντων ανωτερω δεν μπορει εκτωνπραγματων να υπαρξει κοινό Πάσχα Ὁρθόδοξων και Παπικων, διοτια αυτοι δεν πιστευουν στο Σταυρο και την Ανασταση, ὅπως διδασκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ὑπαρχει μεγα χασμα μεταξυ Παπισμοῦ και Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας σχετικα με το Σταυρο και την Ανασταση. Ὡς γνωστον, οι αιρετικοι Παπικοι υπερτονιζουν τη Σταυρωση και υποτονιζουν την Ανασταση. Κεντρο τους ειναι ο Σταυρος και ὄχι ἡ Ανασταση. Το γεγονος αυτο, βεβαιως, ξερχεται ως φυσικός ἀποτοκος και ἀπόρροια της κακοδοξης διδασκαλιας τους περι Ικανοποιησης της θειας δικαιοσυνης, ἀλλα και της ἀπογυμνωσεως του Χριστου ἀπο την Θεότητα, με ἀποτελεσμα τον ουμανισμό, ανθρωπισμό. Για την Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅμως, κεντρο παραμενει, ὄχι ὁ Ἐσταυρωμενος, ἀλλα ὁ Ἀναστημενος Θεάνθρωπος, χωρις βεβαιως να παραγνωριζεται και να παρακωνιζεται ἡ σημασία της Σταυρικῆς Θυσιας. Χαρακτηριστικό γνωρισμα της Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ειναι ὁ σταυροαναστάσιμος χαρακτηρας, ἡ χαρμολύπη. Στην Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπου ἀσκουμε σταυρικά, λαμβανουμε την πειρα της Αναστασεως. Ὅλα στην Ἐκκλησία μας ειναι ἀναστάσιμα, γιατι ὅλα ειναι σταυρικά. Ἡ Ἐκκλησία μας ειναι Ἐκκλησία του Σταυρου και της Αναστασεως. Χωρις Σταυρο δεν ὑπαρχει Ἀνάσταση. Ἀλλα ουτε και Σταυρος ὑπαρχει, που να μην ἀκολουθεῖται ἀπο την Ἀνάσταση. Γι'αυτο οι Ὁρθόδοξοι εορταζουμε και τη Μ. Παρασκευη ἀναστάσιμα, ἐνω οι Δυτικοι και το Πάσχα σταυρωσιμο[22].

Ἐπίλογος

Ἐγκαταλειδι, μετα τα ανωτερω, πιστευουμε οτι ἀπαιτεῖται ἀμεσαντιδραση, για να ματαιωθουν τα σχεδια του Βατικανου, του ΠΣΕ και του Φαναριου. Κοινος εορτασμος του Πάσχα δεν μπορει να υπαρξει, ἐαν το Βατικανο δεν ἀποκηρυξει τις planes του και τις αιρεσεις του και ἐαν ὁ Πάπας δεν ἀποκηρυξει τις theσεις του οτι ειναι τοποτηρητης του Χριστου στη γη, ἀλάθης και ἄρα ἡμιθεος κ.λπ. Ἐαν το Βατικανο και ὁ Παπισμος του δεν ἀποκηρυξει ὅλες τις αιρεσεις του, θα ειναι σαν οι Ὁρθόδοξοι να τις νομιμοποιουν και να ἀποδεχονται την αιρεση στους κολπους της Ἐκκλησίας. Ὅκοινος εορτασμος του Πάσχα προϋποθετει και **Συλλειτουργο μεταξυ Οικουμενικοῦ Πατριάρχου και Πάπα**. Αὐτο σημαίνει οτι σε μια τέτοια περιπτωση θα εχουμε και **κοινόποτηριο**, ἀνευ της ἀποκηρυξεως ὑπο του παπισμου των αιρεσεων, των κακοδοξιων του και της διαστρεβλωσεως του Εὐαγγελιου και των διδαχων των Ἀποστολων, δηλ. ψευδοένωση με ἀπρόβλεπτες συνέπειες για την ἐνότητα της Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, για τις ὁποιες μοναδικοι ὑπαίτιοι και ὑπευθυνοι θα ειναι πρωτιστως ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος και οι συνοδοιποροῦντες αὐτω.

[1] Ἐφημεριδα La Stampa 27-5-2014, <http://www.amen.gr/article18180>

[2] «Συνεορτασμον του Πάσχα με τους ετεροδοξους ἀνακινει το Πατριαρχειον», *Ὁρθόδοξος Τύπος* (9-2-1996)

[3] Περιοδικο «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀρ. 23 (Ἰανουάριος - Μάρτιος 1977) σσ. 83-84.

[4] ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Θ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ, *Ἱστορία της Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἔκδ. β', σσ. 213-14, 223-24, 365-66, Θεσσαλονίκη 1984.

[5] ἔφημ. «Καθολικη», ἀριθ. 2744/ 21.6. 1994, σ. 1.

[6] Περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 2/1.2. 1995, σ. 76 και περιοδ. «Ἐπισκεψις», ἀριθ. 509/30.9.1994, σσ. 3-12.

[7] Περιοδ. «Ἐνημέρωσις», 1-1994/9, σ. 6 και περιοδ. «MECC News – Report», No 11-12/November – December 1994, p. 4.

[8] Περιοδ. «Ἀπόστολος Βαρνάβας» Κύπρου, Μάρτιος 1995, σσ. 120 –130, περιοδ. «Ἐνημέρωσις», 1- 1994/11-12, σσ. 3-4, ἔφημερ. «Καθολικη», ἀριθ. 2765/17.1.1995, σ. 1, περιοδ. «Πάντανος» Ἀλεξανδρείας, Ὀκτώβριος – Δεκέμβριος 1994, σελ. 29, περιοδ. «MECC News - Report», No 11-12/November – December 1994, p. 9, περιοδ. «Ecumenical News International» - Bulletin, No 6/21.11.1994, p. 15-17.

[9] ΣΕΒ. ΜΗΤΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, «Συμμετοχη κατεγνωσμενων αιρετικων στη θεια Λατρεία», Θεοδρομία Γ² (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2011) 250-252.

[10] http://aktines.blogspot.gr/2012/03/blog-post_1650.html.

[11] http://aktines.blogspot.gr/2012/11/2013_30.html.

[12] http://katanixis.blogspot.gr/2013/04/blog-post_947.html

[13] <http://katanixis.blogspot.gr/2014/04/2-2014-2014.html>

[14] Γ. ΖΕΡΒΟΣ, «Νεαι ἀποκαλύψεις δια τον κοινόν εορτασμόν του Πάσχα μεταξυ Ὁρθόδοξων και Παπικων», Ὁρθόδοξος Τύπος (9-11-2012) http://entoytwnika.blogspot.com/2012/11/blog-post_9.html#ixzz2QWv9E2qq

[15] ΣΕΒ. ΜΗΤΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, *Ἐπιστολή προς την Α.Θ.Π., τον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης και Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον*, 27-6-2013

[16] ἈΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Λόγος εις τους τα πρώτα Πάσχα νηστεύοντας*.

[17] <http://www.agioritikovima.gr/oikpa/item/34148>.

[18] ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, *Ἀραβικός χρονογράφος*, σ. 266.

[19] ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, *Δωδεκάβιβλος' περι των ἐν Ιεροσολύμοις πατριαρχευσάντων*, βιβλίο 12^ο, κεφ. 2^ο, § β', ἔκδ. Β. Ρηγόπουλος, Θεσ/κη 1983, σσ. 105-106.

[20] ἈΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ἈΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 8-9.

[21] ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ἐνθ' ἄνωτ, σσ. 231-232.

[22] ΣΕΒ. ΜΗΤΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, *Ἐπιστολή προς την Α.Θ.Π., τον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης και Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον*, 27-6-2013 και ΑΡΧΙΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, *Ὁ Σταυρός του Χριστου και ἡ σημασία του στη ζωὴ μας*, ἔκδ. Ἰ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 1993, σσ. 46-47.

Πηγή